

hærer af de her omhandlede, under dens Forvaltning værende Afsløningssummer". Denne Sætning maa jo være given, der kan ikke være Tale om noget andet Forhold, man maa sætte det, Embedsmanden faar, i Forhold til det, man faar som Rente af Afsløningssummen. Saa er der tilføjet en særegen gunstig Bestemmelse for den øjeblikkelige Beneficiarius, naturligvis for ikke at gaa hans Ret for nær og for ikke blandt andet derved at hindre hans Interesse i at gaa ind paa en Afsløsning, en Interesse, som jeg paa Forhaand ikke tvivler om, i de allerfleste Tilfælde eller i mange Tilfælde vil være til Stede, fordi det vil blive en ganske anderledes behagelig Maade at opbevære sine Indtægter paa at faa dem som en Rente, der udbetales af en offentlig Kasse, end at skulle inddrive en Tiende. I saa Henseende betragter jeg altsaa ogsaa Bestemmelsen som uangribelig. Endelig er der for de fremtidige Beneficarii tilføjet den Bestemmelse: "ikke over 3 $\frac{1}{2}$ pCt." Dette har det været nødvendigt at fastsætte, fordi man jo maa sikre sig, at man ikke giver mere, end man faar ind i Rente, og i de 60 Aar vil der i de allerfleste Tilfælde ikke ydes mere end 1 $\frac{3}{4}$ pCt. halvaarlig efter § 10. Naar nemlig Tiendehæderen afløser paa den Maade, som der er fastsat, nemlig ved et Laan af Statskassen, som forrentes og afdrages i 60 Aar og dermed hører op, beregnes Renten til 1 $\frac{3}{4}$ pCt. halvaarlig. I 60 Aar vil altsaa i alle disse Tilfælde det offentlige ikke opbevære mere end 3 $\frac{1}{2}$ pCt. aarlig, og man kan ikke give en Ret til mere, for saa vil man spise Kapitalen op og ikke efter de 60 Aar have det, man skal have, nemlig Afsløningssummen, som netop kun fremkommer derved, at den halve Procent akkumuleres og bliver ved sin Forøgelse til det Beløb. Altsaa, man kan ikke give en Ret i 60 Aar til at gaa ud over de 3 $\frac{1}{2}$ pCt. til kommende Beneficarii. Hvad man kan naa efter den Tid, kunne vi jo umulig vide noget om, og inden den Tid antager jeg dog ganske sikkert, at vi ville være komne til, at det Spørgsmaal, som saa længe har staaet paa Dagsordenen, nemlig en ny Lønningsslov for Præsterne, for længst vil være gennemført. Men skulde det ikke være Tilfældet, skulde altsaa Forholdet være det, at man i dette Tilfælde virkelig fik mere i Rente end de 3 $\frac{1}{2}$ pCt., som her ere satte som Maximum for fremtidige Beneficarii, og som man maa sætte som Maximum, saa længe man ikke faar mere; skulde det Tilfælde indtræde, saa behandles det Overflud efter de almindelige Regler, gaar ind under Stiftsøvrighedens Forvaltning og

bruges af Administrationen — forudsat, at der ingen Lov er kommen — efter de almindelige Regler til at komme Præstembederne til gode paa den Maade, som fgl. Resolutioner nærmere fastsætte. Der kan og bør derfor i den Henseende ikke være nogen Frygt til Stede for, at Beneficarii i lange, fjernt liggende Læder skulde komme til at lide noget ved denne Bestemmelse. Saa længe man ikke opbeværer mere, saa længe kan man ikke give mere end de 3 $\frac{1}{2}$ pCt. Som sagt, jeg tror ikke, at denne Bestemmelse kan eller bør volde nogen Betænelighed, og i øvrigt mener jeg, at denne Paragraf ligesom den anden Paragraf, jeg har omtalt, § 8, indeholder alt, hvad der under en hvilken som helst Ordning og inden for hvilke som helst Rammer, man i øvrigt maatte komme ind paa i det hele, i Kirkens Interesse bør og kan kræves med Hensyn til, at Ordningen ikke skal blive til Skade.

Styr: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: For en kort Bemærkning har det ærede Medlem Ordet.

Styr: Jeg skal fatte mig saa kort som muligt. Jeg vil først tillade mig at udtale, at jeg er, som jeg før sagde, ganske enig i, at det er et stort Fortrin, at Loven, som den nu foreligger, har indsat Stiftsøvrigheden og Ministeriet i Stedet for de lovgivende Forsamlinger. Men med Hensyn til Rentebeløbet kan jeg ikke være enig med den ærede Minister, som nu talte, og det forekommer mig, at der paa det Punkt er en Modsigelse mellem, hvad han sagde, og de Oplysninger, vi fik fra den højtærede Indenrigsminister. Thi hvis det forholdt sig saaledes, som jeg forstod den højtærede Indenrigsminister, at Afsløningssummen skal betales til Embederne i Kapital, kontant, og ikke i kongelige Obligationer, kan der straks staves en Rente af samme Størrelse som den, der nu staves af de offentlige Midler, som fortæres under Stiftsøvrighedens Bestyrelse, og det er saa godt som al Tid 4 pCt. Derfor kan jeg ikke se, at man i 60 Aar ikke skulde kunne give højere Rente end 3 $\frac{1}{2}$ pCt. Naturligvis, hvis vi fik det betalt ikke i kontant Kapital, men i kongelige Obligationer, kunde vi, hvis vi ikke fik Lov til at sælge disse Obligationer og anbringe Pengene paa fordelagtigere Maade, ikke saa mere end 3 $\frac{1}{2}$ pCt. Men saa vi, som den ærede Indenrigsminister udtalte, Pengene kontant, saa bliver der Penge tilovers, og